

MEZEY KATALIN

Látja az Isten

Látja Isten
a vízben a halat,
a férget a halban,
és látja mindkettőnek
valamennyi sejtjét,
és a sejtmagokat,
és azok magvait,
le egészen
a végtelen parányig.

És látja Isten
a sok-sok milliárdnyi
gáz-, hang- és fényvezeték
üvegszál-fonadékban,
futni földben és vízben,
futni a levegőben,
és látja bennük
az összes
tettünket és szavunkat.
Hallja bennük az összes
igazságot és hallja,
még ráadásként hallja
összes hazugságunkat.
Mert Isten be nem fogja
a szemét, fülét, száját,
semmi botránytól nem fél,
el sem csodálkozik, ha
észre sem vesszük, és még
nem tudjuk róla azt sem,
miként rendelkezik a
sorsunkkal. Sejtjeinkkel.

*És látja Isten a roppant
óceánt, szakadoznak
a fátyolnál finomabb
ködök tükre fölött és
lüktető erekekkel
átfont vízfalak állnak
a sötét tengermélyig,
ahol a metánpárnák
vízáram-fújta síkon
bókolnak-lengedeznek,
ahogy a hamvas szilvák
a megrakott faágon,
ahogy kővánkos-aljon
a kékkagyló-bozontok.*

*De egy szemvillanástól
ha majd felbugyborognak,
tűzbe-lángba forgatják
az egész golyóbist,
felforralják a tengert,
hogy gőzével lefőzzék
a halott koponyáról
az öreg húst, borostát:
a sokmilliárd tonna
műanyagnövedéket,
amely összetöppedve
talán lepereg róla,
talán ráolvad, gyűrött,
hóhátú hegycsúcsokba.
Újabb évmilliókra,
hő- és jégkorszakokra,
tudatát vesztett vénként
szendereg majd, s az álma
lesz minden, amit eddig
ki kellett álljon ahhoz,
hogy a csöndet elérje,
a „por és homu” csöndjét.
Hogy Úr-béli magányát
új méltósággal lakja.*